

Χαίρε

Μάρτιος 2026
Τεύχος 27

Απάνθισμα στίχων

**«Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ,
ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους
καθὼς ἔδωκεν ἐντολήν.»**

(Καθολικὴ Α' Ἐπιστολὴ Ἰωάννου γ', 23)

«Αὕτη εἶναι ἡ ἐντολὴ του: Να πιστέψουμε στο ὄνομα του Ἰησοῦ Χριστοῦ, του Υἱοῦ του, και να αγαπάμε ο ἕνας τον ἄλλον, σύμφωνα με την ἐντολή που μας ἔδωσε ο Χριστός.»

«Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατήρ ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν. Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἔσμεν, καὶ οὐπω ἐφανερῶθη τί ἐσόμεθα· οἶδαμεν δὲ ὅτι ἐάν φανερωθῆ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτόν καθὼς ἐστι. Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι. Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἀμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία. Καὶ οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερῶθη ἵνα τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι. Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἀμαρτάνει· πᾶς ὁ ἀμαρτάνων οὐχ ἔώρακεν αὐτόν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν. Τεκνία, μηδεὶς πλανάτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν.»

(Καθολικὴ Α' Ἐπιστολὴ Ἰωάννου γ', 1 - 7)

«Κοιτάξτε με πόση ἀγάπη μᾶς ἀγάπησε ὁ Πατέρας! Ἡ ἀγάπη του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε να ονομαστοῦμε παιδιὰ του Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ κόσμος δε μας καταλαβαίνει, γιατί δε γνωρίζει τον Θεό Πατέρα. Ἀγαπητοί μου, τώρα εἴμαστε παιδιὰ του Θεοῦ. Τί πρόκειται να γίνουμε στο μέλλον δεν ἔχει ἀκόμη φανερωθεῖ. Ζέροουμε ὅμως πως ὅταν ὁ Χριστός φανερωθεῖ στη δευτέρα παρουσία του, θα γίνουμε ὅμοιοι μ' αὐτόν, γιατί θα τον δοῦμε ὅπως πραγματικά εἶναι. Ὅποιος, λοιπόν, μ' ἐμπιστοσύνη στον Χριστό ἔχει αὐτή την ἐλπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τον εαυτό του ἀπὸ την ἀμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο την καθαρότητα ἐκείνου. Ὅποιος ἀμαρτάνει παραβαίνει τον νόμο του Θεοῦ. Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀνομία. Και ξέρετε πως ὁ Χριστός ἦρθε στον κόσμο για να πάρει ἀπὸ πάνω μας τις ἀμαρτίες μας, ἐνῶ στον ἴδιο δεν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος ἀμαρτίας. Ἐτσι, ὅποιος εἶναι ἐνωμένος μ' αὐτόν παύει ν' ἀμαρτάνει. Ὅποιος ἀμαρτάνει, αὐτός οὔτε εἶδε οὔτε γνώρισε ποτέ τον Χριστό. Παιδιὰ μου, μην ἀφήνετε κανέναν να σας παρασύρει· ὅποιος πράττει το σωστό, αὐτός εἶναι δίκαιος, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Χριστός εἶναι δίκαιος.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό
Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Λόγος εις την Α' Κυριακή των Νηστειών (της Ορθοδοξίας) (Ιωάννου α', 43-51)

Πόσο μεγάλη, πόσο φοβερή είναι η παρουσία του Θεού! Πόσο μεγάλη και πόσο φοβερή είναι η παρουσία του ζώντος Θεού!

Οι αγγελικές δυνάμεις στέκονται μπροστά Του με φόβο και τρόμο. Τα σεραφεϊμ κρύβουν τα πρόσωπά τους με τις φτερούγες τους μπροστά στο αστραφτερό φως και το ανέκφραστο κάλλος της παρουσίας Του.

Πόσο λαμπρός είναι ο ήλιος! Πόσο εντυπωσιακό είναι το έναστρο στερέωμα! Πόσο δυνατός είναι ο ταραγμένος ωκεανός! Πόσο μεγαλόπρεπα είναι τα γιγαντιαία βουνά! Πόσο φοβερά είναι τα κεραυνοφόρα σύννεφα και τα πύρινα ηφαίστεια! Πόσο ευχάριστες είναι οι ανθοφορημένες κοιλάδες με τις χιλιάδες πηγές και τα διάσπαρτα λευκά κοπάδια τους. Κι όλ' αυτά δεν είναι παρά έργα των χεριών του Θεού. Είναι έργα που φτιάχτηκαν από τον αθάνατο Δημιουργό. Κι αν η κτίση είναι τόσο όμορφη, πώς πρέπει να είναι ο Δημιουργός;

Αν η καρδιά του ανθρώπου γεμίζει με δέος, χαρά ή δάκρυα μπροστά στη δημιουργία του Θεού, πώς πρέπει να νιώθει μπροστά στον παντοδύναμο και ζώντα Δημιουργό;

Η επίγεια Εκκλησία του Θεού οδηγείται από το Άγιο Πνεύμα και προσπαθεί να παρουσιάσει τη θαυμαστή και φοβερή, την αγαπητή αυτή πραγματικότητα στους πιστούς, με τη βοήθεια των εικόνων, που αντιπροσωπεύουν τον άορατο κόσμο των ουρανίων δυνάμεων. Τους θυμίζει τη διαρκή παρουσία των δυνάμεων αυτών στον κόσμο. Όταν προσκυνούμε την εικόνα, δε σημαίνει ότι λατρεύουμε το ξύλο ή τα χρώματα της ζωγραφιάς, αλλά τις ουρά-νιες δυνάμεις που απεικονίζονται σ' αυτές και που είναι ζωντανές και παρούσες. Όταν στεκόμαστε μπροστά στις εικόνες με φόβο Θεού, τον ίδιο αυτό φόβο νιώθουμε και αποδίδουμε προς τις ουρά-νιες δυνάμεις. Όταν αισθανόμαστε παρηγοριά και χαρά από τις εικόνες, στην πραγματικότητα δεχόμαστε τη χαρά αυτή από τις ουρά-νιες δυνάμεις

που απεικονίζονται σ' αυτές. Μόνο οι ανόητοι κι αυτοί που κατέχονται από δαιμονικές δυνάμεις βλέπουν ειδωλολατρία στην προσκύνηση των εικόνων. Ποιος έχει ανοίξει πόλεμο εναντίον της ειδωλολατρίας στο πέρασμα των αιώνων, αν όχι η Ορθόδοξη Εκκλησία; Ποιας Εκκλησίας οι πιστοί θυσιάστηκαν κατά εκατομμύρια στον νικηφόρο αυτό πόλεμο; Ποιος άλλος αφάνισε την ειδωλολατρία; Πώς θα μπορούσε λουπόν μια Εκκλησία που αφάνισε την ειδωλολατρία να γίνει ειδωλολατρική;

Τη μομφή αυτή την σκάρωσαν εναντίον της Ορθόδοξης Εκκλησίας οι άνομοι αιρετικοί, που οι σκέψεις τους λειτουργούσαν σαρκικά, όχι πνευματικά. Με τον σκοτισμένο νου τους δεν μπορούσαν να δουν τη διαφορά ανάμεσα στην προσκύνηση των εικόνων και την ειδωλολατρία. Ήταν ανίκανοι να τα βγάλουν πέρα με τα σφαλερά επιχειρήματά τους κι έτσι έστρεψαν τη φωτιά και το ξίφος ενάντια στις εικόνες κι εκείνους που τις προσκυνούσαν. Έκαψαν τις εικόνες στη φωτιά και σκότωσαν τους πραγματικούς πιστούς με το ξίφος τους. Όμως του Θεού η δύναμη ήταν μεγαλύτερη από τη φωτιά και το ξίφος των αιρετικών. Έτσι τελικά οι αιρετικοί κατατροπώθηκαν, ενώ οι εικόνες έμειναν για να στολίζουν τα τέμπλη και να θυμίζουν στους πιστούς τη φοβερή παρουσία του Θεού και των ουρανίων δυνάμεων, μέσα από τη ζωή των αγίων αντρών και γυναικών.

Για ανάμνηση της νίκης ενάντια στους εικονοκλάστες και της θριαμβευτικής αποκατάστασης της τιμής των εικόνων την εποχή του πατριάρχη Μεθοδίου, της ευσεβούς αυτοκρατορίσσας Θεοδώρας και του γιου της Μιχαήλ, οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες μας όρισαν την πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής να αφιερωθεί στο γεγονός αυτό. Η μέρα αυτή είναι γνωστή ως Κυριακή της Ορθοδοξίας, για να μας θυμίζει τον θρίαμβο της ορθόδοξης πίστης ενάντια στους αιρετικούς, που θέλησαν να εμποδίσουν την προσκύνηση των εικόνων, όπως έκαναν κι οι σοφοί του κόσμου τούτου.

Την ημέρα αυτή οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες διάλεξαν να διαβάζεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στον Ναθαναήλ, στις αμφιβολίες του για τον Χριστό προτού τον γνωρίσει, καθώς και τη συνομιλία που είχε μαζί Του μετά τη συνάντησή τους. Θέλησαν έτσι να δείξουν πόσο απαραίτητη είναι η παρουσία του Θεού όταν προβάλλει κανείς τις αμφισβητήσεις του για την πίστη, καθώς και τη θαυμαστή δύναμη της παρουσίας Του αυτής.

Εκείνο τον καιρό «ήθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὕρισκε Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. ἦν δὲ ὁ Φίλιππος

ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου» (Ιωάν. α΄ 44-45). Μετὰ τὴ βᾶφτισή Του στὸν Ἰορδάνη, ὁ Κύριος Ἰησοῦς πῆγε στὴ Γαλιλαία, ἀπ’ ὅπου ξεκίνησε τὸ ἔργο Του. Τὰ σκουριασμένα μυαλά των Ἰουδαίων δὲν ἀξίζαν γιὰ ν’ ἀρχίσει ἀπ’ αὐτούς τὸ ἔργο Του ὁ Κύριος. Ἡ Ἰουδαία, ὅπου ἀνῆκε κι ἡ Ἱερουσαλήμ, με τὴν κοσμικὴ καὶ σαρκικὴ φύση τῆς, εἶχε πέσει πολὺ πιο χαμηλά ἀπὸ τὶς εἰδωλολατρικὲς ἐπαρχίες. Ἡ Γαλιλαία ἦταν εἰδωλολατρικὴ. Εκεῖ εἶχαν κατοικήσει κυρίως Ἕλληνες, Ῥωμαῖοι καὶ Σύροι καὶ ελάχιστοι σκόρπιοι Εβραῖοι. Οἱ Εβραῖοι τῆς Ἰουδαίας περιφρονούσαν τὴ Γαλιλαία, ἐπειδὴ τὴν κατοικοῦσαν εἰδωλολάτρες, τὴ λογάριάζαν τόπο πνευματικῶν σκότους καὶ ἀγνοίας.

Με τὸ νὰ πει τὰ πρῶτα Του λόγια στὴ Γαλιλαία, ἓναν τόπο ὅπου κατοικοῦσαν ἄνθρωποι με μικτὴ καταγωγή, ὁ Κύριος ἔκανε σαφές πὼς τὸ κήρυγμά Του ἀπευθυνόταν σ’ ὁλόκληρὴ τὴν ἀνθρωπότητα. Με τὸ ν’ ἀποκαλύψει τὸν εαυτὸ Του πρῶτα σ’ αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ κι ἀγνωστὴ γωνιά τῆς Παλαιστίνης, φανέρωνε τόσο τὴν ταπεινώσή Του, ὅσο καὶ τὴν καταδίκη Του ἐνάντια στὴν ἀνόητη καὶ σκοτισμένη ἀλαζονεία, καθὼς καὶ στὴ διαφθορὰ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Αντρέας ἀκολούθησε πρῶτος τὸν Σωτῆρα χωρὶς νὰ κληθεῖ, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης. Ἐπειτα ὁ Αντρέας τοῦ παρουσίασε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πέτρο, ἐνῶ στὸν Φίλιππο ὁ Κύριος εἶπε: «Ἀκολουθεῖ μοι». Τὸ ὅτι ὁ Φίλιππος ἀναταποκρίθηκε στὴν κλήση τοῦ Κυρίου αὐθόρμητα καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ, εἶναι φανερό ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἀμέσως μετὰ, γεμάτος ζήλο γιὰ τὸν Χριστό, ἄρχισε νὰ μιλάει σὲ ἄλλους καὶ νὰ τοὺς φέρνει στὸν Κύριο.

Ἡ ἄμεση ἀπόφαση τοῦ Φίλιππου ν’ ἀκολουθήσει τὸν Κύριο μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ, ἀν υποθέσουμε πὼς πρῶτα θὰ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν Χριστό ἀπὸ τοὺς γείτονές του Αντρέα καὶ Πέτρο, ἀφοῦ ὅλοι τοὺς κατάγονταν ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδά, ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλους στὴν πατρίδα τοὺς. Τὸ πιο πιθανὸ ὅμως εἶναι πὼς στὴν ἀπόφασή του νὰ τὰ ἐγκαταλείψει ὅλα, νὰ τοὺς ξεχάσει ὅλους καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει, σπουδαῖο ρόλο θὰ ἔπαιξε ἡ προσωπικότητα τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου, ποὺ μαγνήτιζε. Ἡ δυναμικὴ προσωπικότητα τοῦ Κυρίου ἐντυπωσίασε τόσο πολὺ τὸν Φίλιππο ὥστε, ὅπως προεῖπαμε, δὲν ἀρκέστηκε ν’ ἀκολουθήσει μόνος αὐτὸς τὸν Κύριο, ἀλλὰ ξεκίνησε ἀμέσως τὴν ἀποστολικὴ διακονία του κι ἔφερε ἄλλους στὸν Χριστό, ὅπως φαίνεται στὴ συνέχεια.

Μόλις ὁ Φίλιππος συνάντησε τὸν Ναθαναήλ, τοῦ λέει: Βρήκαμε τὸν Ἰησοῦ, τὸν γιο τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, Εκείνον γιὰ τὸν ὁποῖο ἔγραψαν ὁ Μωυσὴς στὸν νόμο κι οἱ προφῆτες.

Πόσο απλά μίλησε ο Φίλιππος! Ο Φίλιππος κι ο Ναθαναήλ είναι δυο φλογερές ψυχές και συνομιλούν μεταξύ τους. Ο Φίλιππος δεν είπε «βρήκαμε τον Μεσσία που περιμέναμε» ή τον «γιο του Δαβίδ» ή «τον βασιλιά του Ισραήλ» ή «τον Χριστό, τον Κύριο». Τόνισε στον Ναθαναήλ μόνο πως βρήκαν Εκείνον για τον Οποίο έγραψαν οι προφήτες κι ο Μωυσής. Εδώ βλέπουμε πως μιλάει μια ψυχή που πλημμυρίζει από θαυμασμό και χαρά. Τα βαθιά αισθήματα που νιώθει δε χρειάζεται να ψάξει να βρει λέξεις για να τα διατυπώσει. Τα λόγια βγαίνουν από μόνα τους, αυθόρμητα, απλά, καμιά φορά κι απλοϊκά, σίγουρα πως η δύναμή τους μπορεί να φανεί ακόμα και μέσα από τ' απλούστερα λόγια.

Ο Ναθαναήλ είπε στον Φίλιππο: «Είναι δυνατό να προκύψει κάτι καλό από τη Ναζαρέτ;» Κι ο Φίλιππος του απάντησε: «Έλα και θα δεις.»

Ο Φίλιππος δε θέλει να προχωρήσει ο ίδιος σε εξηγήσεις και αποδείξεις. Δε θέλει να δώσει ο ίδιος απάντηση στο σχόλιο του Ναθαναήλ. Γι' αυτό και του είπε απλά «Έλα και θα δεις μόνος σου. Εγώ δεν μπορώ να σου αποδείξω αυτά που σου λέω, η παρουσία Του όμως είναι η καλύτερη απόδειξη. Εγώ δεν μπορώ να σου δώσω απάντηση σ' αυτήν ή σε κάποια άλλη ερώτηση ή απορία που ίσως έχεις, η παρουσία Του όμως είναι απάντηση στην οποία δεν μπορείς ν' αντισταθείς. Εσύ, έλα απλά μαζί μου.» Ο Ναθαναήλ συμφώνησε και ξεκίνησαν μαζί με τον Φίλιππο για συνάντηση του Ιησού.

Ο Ιησούς είδε τον Ναθαναήλ να έρχεται προς αυτόν και είπε: «ορίστε, αυτός είναι γνήσιος Ισραηλίτης, που δεν έχει μέσα του δόλο και πονηριά.»

Τι μέγιστος έπαινος! Κι από τι χείλη! Τι σημαίνει τώρα αληθώς Ισραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι; Αυτό δηλώνει τον άνθρωπο που είναι γεμάτος με το αντίθετο του δόλου και της πονηριάς, δηλαδή με τον Θεό. Άνθρωπο με τις σκέψεις του Θεού, την επιθυμία για τον Θεό, την αναζήτηση του Θεού, την προσδοκία του Θεού, την ελπίδα στον Θεό. Αυτός είναι ο άνθρωπος που έχει παραδοθεί στον έναν Κύριο και Δημιουργό – τον Θεό. Δεν αναγνωρίζει κανέναν άλλο. Είναι ο άνθρωπος που «τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας» (Εφ. στ' 12) δε βρίσκουν τρόπο να μπουν και να ριζώσουν μέσα του.

Η επισήμανση αυτή του Χριστού για τον Ναθαναήλ πως είναι αληθινός Ισραηλίτης, είναι ταυτόχρονα και μια παρατήρηση για ένα θλιβερό γεγονός, πως αληθινοί Ισραηλίτες έχουν απομείνει πολύ λίγοι. Γι' αυτό ο Κύριος αναφώνησε με χαρά «ἶδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης!» Εδώ έχουμε έναν αληθινό άνθρωπο ανάμεσα σε άλλους, πονηρούς

και δόλιους. Εδώ έχουμε κάποιον που Ισραηλίτης δεν είναι μόνο κατ' όνομα, αλλ' αληθινός. Μ' όλο που ο Κύριος μπορούσε να διακρίνει από μακριά τις αμφιβολίες που διατύπωσε ο Ναθαναήλ στον Φίλιππο για τον Κύριο, ο Κύριος εγκωμίασε τον Ναθαναήλ, τον ονόμασε αληθινό Ισραηλίτη, άδολο κι απονήρευτο.

Ο ίδιος ο Ναθαναήλ ξαφνιάστηκε με τον έπαινο του Χριστού. «Από πού με γνωρίζεις;» ρώτησε ο Ναθαναήλ. Κι ο Ιησούς του αποκρίθηκε: «Προτού σε φωνάξει ο Φίλιππος, εγώ σε είδα που καθόσουν κάτω από τη συκιά, μ' όλο που εκεί δε σ' έβλεπε άλλο ανθρώπινο μάτι.»

Προσέξτε τώρα πώς ο Ναθαναήλ αποδεικνύεται αμέσως ότι είναι άνθρωπος άδολος. Ο δόλιος άνθρωπος ασχολείται με τον εαυτό του, για τους άλλους είναι αδιάφορος. Αν ο Ναθαναήλ ήταν δόλιος θα είχε μεθύσει από τον έπαινο του Χριστού και θ' άρχιζε κι αυτός να τον επαινεί ή θ' αποποιόταν τον έπαινο με προφανή ταπεινολογία. Ο Ναθαναήλ όμως ενδιαφερόταν για τον Χριστό, όχι για τον εαυτό του. Έτσι, χωρίς να δείχνει ότι δέχεται ή ότι απορρίπτει τον έπαινο, κάνει μια ερώτηση με σκοπό να μάθει την αλήθεια για τον Χριστό. «Πόθεν με γινώσκεις;»

Με την απάντησή Του ο Κύριος του αποκάλυψε ένα δεύτερο, εξωτερικό και ορατό μυστήριο. Αυτός που βλέπει τις κινήσεις και τις σκέψεις του νου κι ακούει τους μυστικούς ψιθύρους του μέσα στον άνθρωπο, μπορεί πολύ ευκολότερα να δει τις κινήσεις του σώματος και ν' ακούσει τα λόγια που βγαίνουν από τα χείλη του ανθρώπου. Προτού ο Φίλιππος πλησιάσει τον Ναθαναήλ, ο Κύριος τον είδε να κάθεται κάτω από τη συκιά. Προτού ο Φίλιππος αποφασίσει για να πάει να συναντήσει τον Ναθαναήλ, ο Κύριος είχε δει κι είχε γνωρίσει την καρδιά του. Με τη δική Του πρόνοια, ο Φίλιππος πήγε στον Ναθαναήλ και τον κάλεσε να 'ρθει και να δει. Πώς μπορεί ο άνθρωπος να κρυφτεί από τα μάτια του Θεού; Υπάρχει τρόπος να κρυφτεί κανείς από τη μεγάλη και φοβερή παρουσία Του;

Η απανταχού παρουσία του Κυρίου Ιησού κι η παντογνωσία Του δημιούργησαν σύγχυση στον Ναθαναήλ. Το ίδιο είχε γίνει και με τον Πέτρο όταν μάζευε τα δίχτυα με την πλούσια ψαριά στη λίμνη, με τους άλλους μαθητές όταν τον είδαν να περπατάει πάνω στα κύματα κι έπειτα όταν γαλήνεψε τον άνεμο και την καταιγίδα. Ο Κύριος που γνώριζε τις καρδιές των ανθρώπων, ήξερε ποια από τις υπερφυσικές δυνάμεις Του θα ενεργούσε καλύτερα και αποτελεσματικότερα στον συγκεκριμένο μαθητή. Αν ο Πέτρος θαύμαζε περισσότερο την κυριαρχία Του στη φύση, ο Ναθαναήλ, όπως είδαμε, έμεινε έκπληκτος με τη διόραση και την παντογνωσία Του. Ο Κύριος τα γνώριζε αυτά και χρησιμοποιούσε

την παντογνωσία Του στην υπηρεσία της θεϊκής Του οικονομίας για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ο Φίλιππος ίσως μπορούσε να το διακρίνει αυτό από τις πρώτες μέρες της μαθητείας του, γι' αυτό και είπε στον Ναθαναήλ «έρχου και ἴδε». Ο Φίλιππος ήταν σίγουρος πως ο πάνσοφος και παντοδύναμος Κύριος θ' αποκαλυπτόταν στον Ναθαναήλ με τον πιο κατάλληλο τρόπο που άρμοζε στον χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία του.

Ας παρακολουθήσουμε όμως τον Ναθαναήλ πώς απάντησε στον Κύριο: «Δάσκαλε, Εσύ είσαι ο γιος του Θεού, Εσύ είσαι ο βασιλιάς του Ισραήλ.» Κι αυτό το ομολόγησαν τα ίδια χείλη που λίγο νωρίτερα είχαν πει στον Φίλιππο: «έκ Ναζαρὲτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;»

Τι θαυμαστή αλλοίωση! Τι ξαφνικό ξέσπασμα χαράς! Πόσο μέγιστη, πόσο θαυμαστή είναι η παρουσία του Θεού! Σε μια στιγμή η καρδιά κι ο νους του ανθρώπου αλλοιώνονται. Ποιος θα μπορούσε να φανταστεί λίγες στιγμές πριν από τη συνομιλία του Χριστού με το Ναθαναήλ, πως ο τελευταίος θα ομολογούσε ότι αυτός ο υιός του Ιωσήφ ήταν Διδάσκαλος, Υιός του Θεού και Βασιλιάς του Ισραήλ; Αν εκείνη τη στιγμή ο Ναθαναήλ είχε σκεφτεί πως ο Βασιλιάς του Ισραήλ ήταν κάποιος επίγειος βασιλιάς, όπως ήταν η κοινή αντίληψη τότε για τον Μεσσία, το να ομολογήσει τον Χριστό και να τον ακολουθήσει αμέσως, η ομολογία αυτή για έναν αρχάριο ήταν παραπάνω από αρκετή. Ο Ναθαναήλ τον αποκάλεσε επίσης Υιό του Θεού. Και μ' αυτό τοποθέτησε το πρόσωπο του Χριστού πολύ ψηλότερα από εκεί που τον ήθελε ή κοινή αντίληψη, ως ένα συνηθισμένο επίγειο βασιλιά στον θρόνο του Δαβίδ.

Κι ο Ιησούς του απάντησε: «Επειδή σου είπα πως σε είδα να κάθεται κάτω από τη συκιά πιστεύεις; Θα δεις πολύ περισσότερα απ' αυτά.» Και στη συνέχεια είπε: «Αλήθεια σας λέω, πως από τώρα θα δείτε ν' ανοίγει ο ουρανός και τους αγγέλους του Θεού ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν, για να υπηρετούν τον γιο του ανθρώπου.»

Ο Κύριος αποκάλυψε στον Ναθαναήλ μόνο ένα μικρό μυστήριο για τον Εαυτό Του, με το να του πει πως τον είδε κάτω από τη συκιά. Αυτή η διόραση, που κάλυπτε μια πολύ μικρή απόσταση, είναι σαν μια πολύ μικρή ακτίνα σε σχέση με το πλούσιο φως του ήλιου που απλώνεται πάνω στη γη. Ο Ναθαναήλ που είχε αγνή ψυχή, βρήκε πως το λίγο αυτό ήταν αρκετό για να τον κάνει να πιστέψει. Οι ακάθαρτοι και ένοχοι φαρισαίοι και γραμματείς είδαν τον Κύριο να θεραπεύει λεπρούς, να δίνει το φως σε τυφλούς, ν' ανασταίνει νεκρούς. Κι όμως, όλ' αυτά δεν ήταν ικανά να τους κάνουν να πιστέψουν. Ο Ναθαναήλ όμως ήταν

αληθινός Ισραηλίτης, γνήσιος. Και μόλις είδε μια μικρή ακτίνα από τη θαυμαστή δύναμή Του, αμέσως πίστεψε κι ομολόγησε. «Θα δεις πολύ περισσότερα απ' αυτά», του υποσχέθηκε ο Κύριος. Τι θα 'βλεπε; Ν' ανοίγει ο ουρανός κι οι άγγελοι του Θεού ν' ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν, για να υπηρετούν τον γιο του ανθρώπου. Ο Κύριος τα είπε αυτά στον Ναθαναήλ, μα η υπόσχεσή Του ισχύει για όλους. «Αμήν αμήν λέγω υμῖν», είπε, όχι «αμήν αμήν λέγω σοι». Και για να μην υπάρξει καμιά αμφιβολία πως θα τηρήσει την υπόσχεσή Του, την τονίζει με την επανάληψη της λέξης αμήν. Αμήν αμήν, δηλαδή «αλήθεια σας λέω, σας διαβεβαιώ».

Οι άγγελοι του Θεού υπηρετούσαν από την αρχή τον Κύριο. Κατέβαιναν από τον ουρανό κι ανέβαιναν ξανά. Άγγελος εμφανίστηκε στην πάναγνη Παρθένο για να της αναγγείλει το μέγα μυστήριο της γέννησης του Κυρίου. Άγγελοι κατέβηκαν για να πληροφορήσουν και να καθοδηγήσουν τον Ιωσήφ και τους μάγους της ανατολής. Τον καιρό του πάθους, πριν από το θάνατό Του, άγγελος τον υπηρετούσε και τον ενίσχυε στον κήπο της Γεθσημανή. Όταν αναστήθηκε, άγγελοι κατέβηκαν στον τάφο Του. Στην ανάληψή Του από τη γη στον ουρανό, δυο άγγελοι ντυμένοι στα λευκά εμφανίστηκαν στους αποστόλους. Μετά την ανάληψή Του άγγελοι εμφανίζονταν στους αποστόλους Του κι αργότερα σε πολλούς δίκαιους, οσίους και μάρτυρες. Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος δεν είδε ανοιγμένους τους ουραμούς; Ακόμα και στις μέρες μας, άγγελοι εμφανίζονται σε πολλούς ανθρώπους που έχουν αγνή καρδιά, που έχουν μέσα τους τον Θεό. Αλλά και πολλοί μετανοούντες, αφού συγχωρέθηκαν οι αμαρτίες τους, είδαν ανοιγμένους τους ουραμούς.

Ο ουρανός εξακολουθεί να είναι ανοιχτός στους ανθρώπους, οι άνθρωποι από μόνοι τους είναι αποκλεισμένοι από τον ουρανό. Αυτοί κοιτάζουν, αλλά δε βλέπουν, ακούνε χωρίς να καταλαβαίνουν (πρβλ. Ματθ. ιγ' 13). Ο Χριστός αποκατέστησε την όραση όχι μόνο στους λίγους εκείνους ανθρώπους που στερούνταν τη φυσική όραση, αλλά σε εκατομμύρια άλλους που ήταν πνευματικά τυφλοί. Κι οι τυφλοί είδαν το φως τους κι είδαν και τους ουραμούς ανοιγμένους. Τι άλλο σημαίνουν οι ανοιγμένοι ουρανοί, παρά την παρουσία του ζώντος Θεού και των μυριάδων αγγέλων Του; Κι η παρουσία του Χριστού τι άλλο εμπνέει στους αμαρτωλούς και ακάθαρτους, εκτός από φόβο και τρόμο; Και τι άλλο σημαίνει η παρουσία Του στους αγνούς και τους δίκαιους, παρά ζωή και χαρά;

Ας πλησιάσουμε λουπόν τον Κύριο Ιησού. Εκείνος αγαπάει το ανθρώπινο γένος. Κι όσο ακόμα οι μέρες μας δεν έχουν μετρηθεί, ας ομολογήσουμε το όνομά Του, πως είναι το μόνο αληθινό όνομα. Ας κραυγάσουμε για βοήθεια, ας ζητήσουμε τη μόνη βοήθεια που είναι πρόθυμη, παντοτινή, σωστική. Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ Θεού, ελέησέ μας τους αμαρτωλούς, σώσε μας! Σε Σένα πρέπει η δόξα, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: Άγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς, Καιρός μετανοίας: Από την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου ως την Μεγάλη Παρασκευή: Ομιλίες Β', 1η έκδ., Εκδόσεις: ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ, Αθήνα, 2010

ΦΙΛΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Κυριακή 15 Μαρτίου, 2026,

10:30 π.μ. - 2:00 μ.μ.

Οι αίθουσες του Ναού μας ανοίγουν τις πόρτες τους για άλλη μια φορά. Και μας καλοδέχονται όλους.

Κερνάμε καφέ.

Θα είναι φιλικό το συναπάντημά μας.

Θα βρείτε:

Χειροποίητες λαμπάδες, Πασχαλινά είδη,
Κούπες, Γλυκά, Φαγητά, Βιβλία, Λουλούδια κ.α.

Ε.Κ.Σ.Π.

Αγίου Προφυρίου

Με απαλό τρόπο να βάλουμε στον νου μας τον Χριστό, λέγοντας την ευχή

Η νοερά προσευχή γίνεται μόνο από εκείνον που έχει αποσπάσει την χάρη του Θεού. Δεν πρέπει να γίνεται με τη σκέψη, «να τη μάθω, να την καταφέρω, να τη φθάσω», γιατί μπορεί να οδηγηθούμε στον εγωισμό και στην υπερηφάνεια. Χρειάζεται πείρα, λαχτάρα, αλλά και σύνεση, προσοχή και φρόνηση, για να είναι η προσευχή καθαρή και θεάρεστη. Ένας λογισμός, «είμαι προχωρημένος», τα χαλάει όλα. Τι να υπερηφανευθούμε; Δεν έχουμε τίποτα δικό μας. Αυτά τα θέματα είναι λεπτά.

Να προσεύχεσθε χωρίς να σχηματίζετε στον νου σας εικόνες. Να μη φαντάζεσθε τον Χριστό. Οι Πατέρες τόνιζαν το ανεικόνιστον στην προσευχή. Με την εικόνα υπάρχει το ευόλισθον, διότι ενδέχεται στην εικόνα να παρεμβληθεί άλλη εικόνα. Ενδέχεται και ο πονηρός να κάνει παρεμβολές και να χάσουμε τη χάρη.

Η ευχή να γίνεται μέσα μας με τον νου και όχι με τα χείλη, για να μη δημιουργείται διάσπαση και ο νους να πηγαίνει από δω κι από κει. Με έναν απαλό τρόπο, εμείς να βάλουμε στον νου μας τον Χριστό, λέγοντας απαλά απαλά: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με». Να μη σκέπτεσθε τίποτα, παρά μόνο τα λόγια «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Τίποτ' άλλο. Τίποτα. Ήρεμα, με τα μάτια ανοικτά, για να μην κινδυνεύετε από φαντασίες και πλάνες, με προσοχή και αφοσίωση να στρέψετε στον Χριστό.

Να μη γίνεται η ευχή αγγαρεία. Η πίεση μπορεί να φέρει μια αντίδραση μέσα μας, να κάνει κακό. Ούτε να χρησιμοποιείτε τεχνητούς τρόπους. Δεν χρειάζεται ούτε μικρό σκαμνάκι, ούτε σκύψιμο της κεφαλής, ούτε κλείσιμο των ματιών. Λένε πολλοί: «Κάτσε σ' ένα μικρό σκαμνάκι, σκύψε και στύψου και συγκεντρώσου». Όπου βρίσκεσθε, σε σκαμνί, σε καρέκλα, σε αυτοκίνητο, παντού, στον δρόμο, στο σχολείο, στο γραφείο, στη δουλειά, μπορείτε να λέτε την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», απαλά, χωρίς πίεση, χωρίς σφίξιμο. Να μη δένεσθε με τον τόπο. Το παν είναι ο έρωτας στον Χριστό. Άμα η ψυχή σας επαναλαμβάνει με λατρεία, με πόθο τις πέντε λέξεις, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», δεν χορταίνει. Είναι λέξεις αχόρταστες! Σ' όλη σας τη ζωή να τις λέτε. Κρύβουν τόσους χυμούς.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέρ. Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Από τους λόγους των Πατέρων

Ο Σταυρός του Χριστού και ο σταυρός του κάθε ανθρώπου

Αγίου Ιγνατίου Μπριαντιανίνωφ

Ο Κύριος είπε στους μαθητές Του: «Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» (Ματθ. ιστ' 24). Τι σημαίνει «ο σταυρός του κάθε ανθρώπου»; Και γιατί αυτός «ο σταυρός του κάθε ανθρώπου», δηλαδή ο ιδιαίτερος σταυρός του καθενός μας, ονομάζεται συνάμα και «Σταυρός του Χριστού»;

«Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου» είναι οι θλίψεις και τα βάσανα της γήινης ζωής, που για τον καθένα μας είναι δικά του. «Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου» είναι η νηστεία, η αγρυπνία και άλλα ευλαβή κατορθώματα, με τα οποία ταπεινώνεται η σάρκα και υποτάσσεται στο πνεύμα. Τα κατορθώματα αυτά πρέπει να είναι ανάλογα με τις δυνάμεις του καθενός και στον κάθε άνθρωπο είναι δικά του.

«Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου» είναι τα αμαρτωλά ασθενήματα ή πάθη, που – στον κάθε άνθρωπο – είναι δικά του! Με άλλα απ' αυτά τα πάθη γεννιόμαστε και μ' άλλα μολυνόμαστε στην πορεία του γήινου βίου μας.

«Ο Σταυρός του Χριστού» είναι η διδασκαλία του Χριστού. Μάταιος και άκαρπος είναι «ο σταυρός του κάθε ανθρώπου» – όσο βαρύς και αν είναι – εάν δεν μεταμορφωθεί σε «Σταυρό του Χριστού» με το ν' ακολουθούμε τον Χριστό.

«Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου», για τον μαθητή του Χριστού γίνεται «Σταυρός του Χριστού», γιατί ο μαθητής του Χριστού είναι πεπεισμένος ότι πάνω απ' αυτόν (τον μαθητή) αγρυπνάει ακοίμητος ο Χριστός. Πιστεύει ότι ο Χριστός επιτρέπει να του έρθουν θλίψεις σαν μια αναγκαία και αναπόφευκτη προϋπόθεση της Χριστιανικής πίστεως. Καμιά θλίψη δεν θα τον πλησίαζε, αν δεν το είχε επιτρέψει ο Χριστός, και ότι με τις θλίψεις που του συμβαίνουν, ο Χριστιανός

γίνεται οικείος του Χριστού και καθίσταται κοινωνός της μοίρας Του στη γη και – για τον λόγο αυτό – και στον ουρανό.

«Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου» γίνεται για τον μαθητή του Χριστού «Σταυρός του Χριστού», γιατί ο αληθινός μαθητής Του σέβεται και θεωρεί την τήρηση των εντολών του Χριστού σαν τον μόνο σκοπό της ζωής του. Αυτές οι πανίερες εντολές γίνονται γι' αυτόν σταυρός, πάνω στον οποίο συνεχώς σταυρώνει τον παλαιό του άνθρωπο «συν τοις παθήμασι και ταίς επιθυμίαις» του (Γαλ. ε' 24).

Απ' αυτά είναι φανερό γιατί, για να λάβουμε τον σταυρό μας, είναι ανάγκη ν' απαρνηθούμε προηγουμένως τον εαυτό μας, μέχρι και ν' απολέσουμε ακόμα και τη ζωή μας. Τόσο βαθιά και τόσο πολύ έχει συνηθίσει στην αμαρτία και οικειώθηκε σ' αυτήν η πεσμένη στην αμαρτία φύση μας, που ο Λόγος του Θεού δεν παύει να αποκαλεί αυτή τη φύση ψυχή του πεπτωκότος ανθρώπου.

Για να δεχτούμε τον σταυρό στους ώμους μας, πρέπει πρώτα να πάψουμε να ικανοποιούμε το σώμα στις ιδιότροπές του επιθυμίες, παρέχοντάς του μονάχα ό,τι είναι αναγκαίο για την ύπαρξή του. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η αλήθειά μας είναι ένα σκληρότατο ψέμα μπροστά στον Θεό και η λογική μας είναι μια τέλεια ανοησία. Τέλος: αφού παραδοθούμε στον Θεό μ' όλη τη δύναμη της πίστης μας και ριχτούμε στη μελέτη του Ευαγγελίου, πρέπει να απαρνηθούμε το δικό μας θέλημα.

Όποιος πραγμάτωσε μια τέτοια απάρνηση του εαυτού του είναι ικανός να λάβει τον σταυρό του. Αυτός με υπακοή και υποταγή στον Θεό και επικαλούμενος τη βοήθειά Του για να ενισχυθεί έναντι της αδυναμίας του, ατενίζει δίχως φόβο και αμηχανία τη θλίψη που προσεγγίζει. Όποιος απαρνήθηκε τον εαυτό του προετοιμάζεται μεγάλωψυχα και γενναία να την υπομείνει, ελπίζει ότι μέσω αυτής της θλίψεως, θα γίνει κοινωνός και συμμετοχος των παθών του Χριστού και φτάνει τη μυστική ομολογία του Χριστού, όχι μόνο με τον νου και την καρδιά του, αλλά και με την ίδια την πράξη, την ίδια τη ζωή του.

Ο σταυρός είναι και παραμένει βαρύς και καταθλιπτικός, ενόσω παραμένει ο σταυρός μας. Όταν όμως μεταμορφωθεί σε Σταυρό του Χριστού, τότε γίνεται ασυνήθιστα ελαφρύς. «Ο ζυγός μου», είπε ο Κύριος, «χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν» (Ματθ. ια' 30).

Ο μαθητής του Χριστού λαμβάνει τον σταυρό στους ώμους του, όταν παραδέχεται πως είναι άξιος των θλίψεων που η Πρόνοια του Θεού του καταπέμπει. Ο μαθητής του Χριστού τότε φέρει να υπο-

μένει τον σταυρό του σωστά, όταν αναγνωρίζει ότι οι θλίψεις που του στάλθηκαν είναι ακριβώς -αυτές και όχι άλλες- είναι αναγκαίες για την εν Χριστώ μόρφωσή του και τη σωτηρία του. Τότε φέρουμε καρτερικά τον σταυρό μας, όταν αληθινά αντιλαμβανόμαστε και αναγνωρίζουμε το αμάρτημά μας. Σ' αυτή τη συναίσθηση του αμαρτηματός μας δεν υπάρχει καμιά αυταπάτη. Ωστόσο, όποιος παραδέχεται τον εαυτό του αμαρτωλό και ταυτόχρονα γογγύζει και μοιρολογεί από το ύψος του σταυρού του, αποδεικνύει μ' αυτό ότι με το να παραδέχεται την αμαρτία του επιφανειακά, κολακεύει μονάχα τον εαυτόν του και τον ξεγελά.

Το να υπομένουμε καρτερικά τον σταυρό μας αποτελεί αληθινή μετάνοια. Εσύ, αδελφέ, που είσαι σταυρωμένος στον σταυρό, εξομολόγησου στον Κύριο μέσα στη δικαιοσύνη και τη χρηστότητα των κριμάτων Του. Με την αυτοκατάκριση, δικαίωσε την κρίση του Θεού και θα λάβεις άφεση των αμαρτιών σου.

Εσύ, που είσαι σταυρωμένος στον σταυρό, γνώρισε τον Χριστό – και θα σου ανοιχτεί η πύλη του Παραδείσου. Από τον σταυρό σου δοξολόγησε τον Κύριο, αποκρούοντας από τον εαυτό σου κάθε λογισμό μεμψιμοιρίας και γογγυσμού, απορρίπτοντάς τον σαν έγκλημα και σαν βλασφημία εναντίον του Θεού. Από την κορυφή του σταυρού σου ευχαρίστησε τον Κύριο για την ανεκτίμητη δωρεά – για τον σταυρό σου. Ευχαρίστησε για το πολύτιμο προνόμιό σου, το προνόμιο να μιμείσαι τον Χριστό με τα βάσανα και το μαρτύριό σου.

Από τον σταυρό, όπου είσαι σταυρωμένος, θεολόγησε, γιατί ο σταυρός είναι το αληθινό και μόνο σχολείο, φυλακτήριο και αγία τράπεζα της αληθινής Θεολογίας.

Έξω από τον σταυρό, δίχως τον σταυρό, δεν υπάρχει ζώσα γνώση Χριστού. Μη αναζητάς τη Χριστιανική τελείωση στις ανθρώπινες αρετές. Εκεί δεν υπάρχει αυτή η τελείωση. Αυτή είναι κρυμμένη στον Σταυρό του Χριστού. Ο σταυρός του κάθε ανθρώπου μετατρέπεται σε Σταυρό του Χριστού, όταν ο μαθητής του Χριστού φέρει τον σταυρό του με ενεργό τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του, η οποία έχει ανάγκη κολασμού.

Φέρνει κανείς τον σταυρό του, όταν σηκώνει τον σταυρό του με ευχαριστία προς τον Χριστό και με δοξολογήσή Του. Ως αποτέλεσμα αυτής της δοξολογίας και ευχαριστίας μέσα στον βασανισμένο άνθρωπο, εμφανίζεται η πνευματική παρηγοριά. Η ευχαριστία και η δοξολογία αυτή γίνονται πλουσιώτατη πηγή ασύλληπτης και

αιώνιας χαράς, που ξεπηδάει με χάρη από την καρδιά, ξεχύνεται στην ψυχή και στο ίδιο το σώμα.

Ο Σταυρός του Χριστού, μονάχα στην εξωτερική του όψη, για τους σαρκικούς οφθαλμούς, είναι πεδίο και χώρος σκληρός και δύσκολος. Για τον μαθητή του Χριστού, που Τον ακολουθεί, ο σταυρός είναι πεδίο και χώρος υψίστης πνευματικής ηδονής και απολαύσεως. Τόσο μεγάλη είναι αυτή η ηδονή και απόλαυση, ώστε η θλίψη πνίγεται και σβήνει ολότελα από την απόλαυση. Και ο μαθητής του Χριστού, που τον ακολουθεί, αισθάνεται μονάχα ηδονή την ώρα που βρίσκεται ανάμεσα στα πιο σκληρά βάσανα. Έλεγε η νεαρή Μαύρα στον νεαρό σύζυγό της Τιμόθεο, ο οποίος υπέμενε φοβερά βασανιστήρια και πόνους και την καλούσε να δεχτεί και εκείνη το μαρτύριο: «Φοβούμαι, αδελφέ μου, μήπως τρομάξω, όταν θα δω τα φοβερά βασανιστήρια και τον εξοργισμένο ηγεμόνα, μήπως αποκάμω σε καρτερία και υποκύψω εξαιτίας της νεανικής μου ηλικίας». Ο μάρτυρας Τιμόθεος της απάντησε τότε: «Έλπιζε στον Κύριό μας Ιησού Χριστό και τα βασανιστήρια θα είναι για σένα λάδι, που ξεχύνεται απάνω στο σώμα σου και πνεύμα δρόσου στα κόκκαλά σου, που θα ανακουφίζει όλες σου τις ασθένειες».

Ο Σταυρός είναι η ισχύς και η δόξα όλων των απ' αιώνος Αγίων. Ο Σταυρός είναι ιατήρας των παθών, εξολοθρευτής των δαιμόνων. Θανάσιμος είναι ο σταυρός για εκείνους, που τον σταυρό τους δεν τον μεταμόρφωσαν σε Σταυρό του Χριστού, που από τον σταυρό τους γογγύζουν κατά της Πρόνοιας του Θεού. Σταυρός είναι για εκείνους που τον μέμφονται και τον βλασφημούν και παραδίδονται στην απελπισία και την απόγνωση.

Οι αμαρτωλοί, που δεν εξομολογούνται και δεν μετανοούν, πεθαίνουν πάνω στον σταυρό τους με θάνατο αιώνιο. Με το να μην υπομένουν καρτερικά, αποστερούνται την αληθινή ζωή, τη ζωή μέσα στον Θεό. Τους αποκαθηλώνουν από τον σταυρό τους, για να κατέβουν σαν ψυχές στον αιώνιο τάφο.

Ο Σταυρός του Χριστού ανυψώνει από τη γη τον μαθητή του Χριστού που 'ναι σταυρωμένος πάνω του. Ο μαθητής του Χριστού, που 'ναι σταυρωμένος πάνω στο σταυρό του, φρονεί τα άνω, με τον νου και την καρδιά του ζει στον ουρανό και καθορά τα μυστήρια του Αγίου Πνεύματος εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών. «Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν», είπε ο Κύριος, «απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Κατανυκτικός Εσπερινός	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
2 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μέγα Απόδειπνον	7:00 π.μ. —	— 5:00 μ.μ.
3 ΤΡΙΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
4 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Προηγιασμένη Λειτουργία	6:30 π.μ. — —	— 5:00 μ.μ. 6:00 μ.μ.
5 ΠΕΜΠΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
6 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Β' Στάση των Χαιρετισμών στη Θεοτόκο	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
7 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Β' Νηστειών - Γρηγορίου του Παλαμά)	— 5:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.
8 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Κατανυκτικός Εσπερινός	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
9 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μέγα Απόδειπνον	7:00 π.μ. —	— 5:00 μ.μ.
10 ΤΡΙΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.

ΜΑΡΤΙΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
11 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Προηγιασμένη Λειτουργία	6:30 π.μ. — —	— 5:00 μ.μ. 6:00 μ.μ.
12 ΠΕΜΠΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
13 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Γ' Στάση των Χαιρετισμών στη Θεοτόκο	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
14 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Γ' Νηστειών - Σταυροπροσκυνήσεως)	— 5:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.
15 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Κατανυκτικός Εσπερινός	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
16 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μέγα Απόδειπνον	7:00 π.μ. —	— 5:00 μ.μ.
17 ΤΡΙΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
18 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Προηγιασμένη Λειτουργία	6:30 π.μ. — —	— 5:00 μ.μ. 6:00 μ.μ.
19 ΠΕΜΠΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
20 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Δ' Στάση των Χαιρετισμών στη Θεοτόκο	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
21 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Δ' Νηστειών - Ιωάννου της Κλίμακος)	— 5:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.
22 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Κατανυκτικός Εσπερινός	6:30 π.μ. 5:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
23 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μέγα Απόδειπνον	7:00 π.μ. —	— 5:00 μ.μ.
24 ΤΡΙΤΗ	Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός (Ευαγγελισμός της Θεοτόκου)	—	5:00 μ.μ.
25 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Απόδοση της εορτής), Μικρόν Απόδειπνον - Μεγάλος Κανόνας	— —	7:00 π.μ. 5:00 μ.μ.
26 ΠΕΜΠΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:00 μ.μ.
27 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Ακάθιστος Ύμνος	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
28 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ε' Νηστειών - Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας)	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
29 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Κατανυκτικός Εσπερινός	6:30 π.μ. 5:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
30 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μέγα Απόδειπνον	7:00 π.μ. —	— 5:30 μ.μ.
31 ΤΡΙΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	—	5:30 μ.μ.

ΘΕΥΚΕΡΕΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Από την αδικία στη σωτηρία «Χαρά και ειρήνη πάντα νουν υπερέχουσα» (Μέρος Δ')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό να κάνω μία μικρή αναφορά σε έναν από τους καλύτερους φίλους μου και ίσως μοναδικό πνευματικό δάσκαλό μου. Παλιός ποδοσφαιριστής της Εθνικής, Πρωταθλητής και προπονητής στο δέκαθλο. Χάρισμά του να διαλέγει τα ταλέντα. Αποφασίζει να παντρευτεί. Τον βοηθάει το χάρισμα. Βρίσκει μια θαυμάσια κοπέλα. Παντρεύονται και ακριβώς σε έναν μήνα καρφώνεται με το μηχανάκι του σε μια κολόνα. Επτά μήνες σε αφασία. Όλες οι λοιμώξεις επάνω του. Τις αντιμετωπίζει επιτυχώς. Σταδιακά συνέρχεται. Ανατρέπει τα ιατρικά προγνωστικά. Ανοίγει τα μάτια. Αρχίζει να μιλάει. Σηκώνεται. Στον χρόνο επάνω περπατάει. Κάπως ιδιόμορφα. Νέες εγχειρίσεις αποκατάστασης. Δεν το βάζει κάτω. Πανελλήνιος πρωταθλητής κολύμβησης στην παραολυμπιακή ομάδα.

-Είμαι πανευτυχής. Δόξα τω Θεώ. Όλα τέλεια.

Αυτό συνέχεια επαναλαμβάνει. Καταστράφηκε η περιουσία του, έχασε το επάγγελμά του, γκρεμίστηκε το μέλλον του, παρέλυσε ο κόσμος των στοιχειωδών ανέσεων του, φτώχυνε εξωτερικά η οικογενειακή προοπτική του. Έγινε όμως πιο αληθινή η ζωή του, πιο αυθεντική η σχέση με τη γυναίκα του, πιο βαθιά η κοινωνία του με τον Θεό. Μηδενίστηκαν τα παράπονα, τα άδεια λόγια, οι άσοφες επιλογές.

Ο Γιάννης παραμένει κοντά μας για να μας εμπνέει σε μια άλλη πορεία, να μας πείθει σε μια άλλη λογική, να μας διδάσκει έναν άλλον Θεό. Τον Θεό που δεν φαίνεται με την πρώτη ματιά στα γεγονότα, αλλά αποδεικνύεται πάνω στη ματιά και τον λόγο κάποιων «άτυχων» και σπάνιων ανθρώπων. Κάποιων ανθρώπων που ο οδοστρωτήρας των δοκιμασιών τσαλάκωσε το σώμα τους, δεν κατάφερε όμως να συνθλίψει την ψυχή τους. Ο δικός της οδοστρωτήρας έκανε συντρίμια τον ορθολογισμό και τη στενοκαρδία του σύγχρονου ανθρώπου.

Να προσθέσω και ένα τέταρτο περιστατικό.

Πάνε δέκα χρόνια που γνώρισα μια κοπέλα κοντά στα σαράντα.

Ψυχή καθαρή. Βλέμμα διάφανο. Πίστη βαθιά. Εκκλησιαστικό στήσιμο μη εμφανές. Η καλοσύνη αποτυπωμένη σε όλα τα μέρη του προσώπου της, στις κινήσεις της, στις εκφράσεις και στη χροιά της φωνής της.

Με αρκετά χρόνια καθυστέρηση φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι με βαριά συγγενή καρδιοπάθεια, εμφανή υδροκεφαλία, ανισοσκελία και ενδεχόμενη νοητική υστέρηση. Ο άντρας της επιμένει κάπου να το εγκαταλείψουν. Επιμένει αφόρητα. Την απειλεί ότι θα την αφήσει. Αυτή με κανέναν τρόπο δεν αντέχει στη σκέψη. Την παρατάει και φεύγει. Μένει μόνη, συντροφιά με τον ασήκωτο σταυρό της. Προβλήματα οικονομικά, κοινωνικά, προσωπικά, ανυπέρβλητα. Εργάζεται ως παρασκευάστρια στο Νοσοκομείο Παιδών. Πάνω στο δράμα της σπάει η λογική της. Ανοίγει η καρδιά της. Ξεπερνά τη φύση της και παραβιάζει τη λογική μας· τη λογική του κάθε ανθρώπου. Τότε για πρώτη φορά συνειδητοποιεί ότι δεν είναι μόνη η δική της περίπτωση. Υπάρχουν και άλλα παιδάκια με ανάλογα προβλήματα που φτάνουν στα νοσοκομεία εγκαταλελειμμένα από τους γονείς τους.

Αποφασίζει και κάνει την πιο «τρελή», πολύ αυθόρμητη και λογική γι' αυτήν κίνηση. Ύστερα από πολλές ταλαιπωρίες τα καταφέρνει. Μαζί με το δικό της παιδάκι, αναλαμβάνει να μεγαλώσει και δύο ακόμη παιδιά, ένα με σύνδρομο Down και ένα με μυϊκή δυστροφία. Χάνει τον σύζυγό της και γίνεται μάνα τρεις φορές. Αληθινή μάνα και πολύ μάνα.

-Εγώ δεν είχα πίστη να εξηγήσω γιατί ο Θεός επιτρέπει αυτά τα δράματα, λέει. Το έλλειμμα της πίστης μου αποφάσισα να το καλύψω με πλεόνασμα αγάπης που τη βρήκα να κοιμάται μέσα μου. Την ξύπνησα και προχώρησα. Απλά, ο Θεός μου δίνει και τη δύναμη να τα βγάλω πέρα. Και δεν μου δίνει μόνο δύναμη· μου δίνει καθημερινά θαύματα. Αν με ρωτήσετε γιατί τα επιτρέπει, δεν γνωρίζω την απάντηση. Αυτό που γνωρίζω είναι ότι υπάρχει και ότι είναι γεμάτος αγάπη πολλή και μεγάλη. Από αυτήν παίρνω κι εγώ. Δοξασμένο το όνομά Του!

Τα παιδάκια πηγαίνουν όλα πολύ καλά. Συνεχώς διαψεύδουν τους γιατρούς τους. Να δείτε τον Κωστάκη μου με το Down είναι ένα κουκλί. Μεγάλη ευλογία του Θεού! Κάνω εγώ ό,τι μπορώ και ο Θεός συμπληρώνει. Να δείτε δε τι λόγια μου λένε. Όλη η σοφία του Θεού είναι επάνω τους. Τώρα πού έχουν λίγο μεγαλώσει

και ειλικρίνεια. Δεμένη με την ευλογία του Θεού. Έχει κόπο, έχει πόνο, αλλά κυριαρχεί η αληθινή χαρά. Αυτοί που απορρίπτουν αυτά τα παιδιά, διώχνουν την πιο λεπτή ευλογία του Θεού.

Πράγματι πολλές φορές μέσα σε τέτοια παιδιά, που τα περιφρονεί ο ορθολογισμός και η σκληροκαρδία της εποχής και του πολιτισμού μας, βλέπει κανείς να αναπαύεται ο Θεός. Άλλα πάλι, μέσα στη δοκιμασία τους, μας διδάσκουν θαυμαστά.

Θυμούμαι τη Μυρτώ. Ένα μικρό χαριτωμένο κοριτσάκι. Προσβλήθηκε από οξεία λευχαιμία. Με απaráμιλλη σιωπή και υπομονή, με ένα γλυκύτατο βλέμμα που εξέπεμπε συνεχώς το χλωμό προσωπάκι της, αντιμετώπιζε τις πιο επιθετικές θεραπείες που της έκαναν. Κι όσο ήταν αυτή ανεκτική, τόσο κατέρρεαν οι γονείς της, που σταδιακά έχασαν μαζί με τις ελπίδες τους και τα τελευταία ψήγματα της πίστεώς τους. Δεν ήταν άνθρωποι πιστοί ούτως ή άλλως. Κάτι όμως υπήρχε μέσα τους. Την είχαν στείλει και σε καλό σχολείο. Είχε μια δασκάλα που την υπεραγαπούσε. Κάθε φορά πριν κοιμηθεί έκανε τον σταυρό της λέγοντας: «Σταυρέ του Χριστού, σώσον ημάς τη δυνάμει Σου». Έτσι της είχε πει η δασκάλα.

-Γιατί κάνεις τον σταυρό σου; ρωτούσε η μητέρα της.

-Για να μου δίνει δύναμη ο Χριστός, απαντούσε. Έτσι μας είπε η κ. Παρασκευή στο σχολείο.

-Δεν του λες καλύτερα να σε κάνει καλά;

-Δεν χρειάζεται, αφού μου δίνει δύναμη και χαρά.

Οι γονείς δεν επέμειναν. Δεν καταλάβαιναν και πολλά. Καθώς όμως προχωρούσε η ασθένεια, τα έβαλαν με τον Θεό. Παρά ταύτα δεν μπορούσαν να τα βάλουν με το παιδί που συνέχισε να κάνει τον σταυρό του και να λέει προσευχούλες.

Η Μυρτώ πέθανε οκτώ χρόνων, ζητώντας από τη μητέρα της να της πει το «Πάτερ ημών», γιατί αυτή δεν μπορούσε πλέον. Άφησε την κούκλα από την αγκαλιά της, σταύρωσε τα χεράκια της και ζήτησε την προσευχή. Η μητέρα της δεν μπόρεσε να της χαλάσει το χατίρι. Το έκανε με λυγμούς. Άφησε τη λογική των επιχειρημάτων και των αποδείξεων, του στενού μυαλού και της σκέψης και λειτούργησε στον κόσμο του παιδιού της. Μαζί με τα δάκρυα από τα μάτια της έβγαλε και πίστη από την καρδιά της. Καθώς έχανε τη Μυρτώ, κέρδιζε τον Θεό. Η κορούλα της είναι η πνευματική της μητέρα. Θυμήθηκε τα λόγια της. Δεν είχε το παιδί της ζωντανό στην αγκαλιά της. Είχε όμως δύναμη, αντοχή και χαρά.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

**Είναι αναγκαίον να μεταλαμβάνουν συχνά
οι ορθόδοξοι το θείο Σώμα και Αίμα
του Κυρίου μας. (Κεφ. Β΄)**

(Μέρος Α΄)

Και πριν μεταλάβει ο Χριστιανός και τη στιγμή που μεταλαμβάνει αλλά και ύστερα, ωφελείται πολύ από τα θεία Μυστήρια, και στην ψυχή και στο σώμα. Προτού κάποιος κοινωνήσει, είναι αναγκαίο να προετοιμάζεται ανάλογα, δηλαδή πρέπει να εξομολογείται στον πνευματικό του, να συντριβεται, να διορθώνεται, να κατανύσσεται, να αποκτά προσοχή ως προς τον εαυτό του, και να φυλάγεται όσο το δυνατόν περισσότερο από τους εμπαθείς λογισμούς και από κάθε άλλη κακία.

Όσο εγκρατεύεται, προσεύχεται, αγρυπνεί, γίνεται περισσότερο ευλαβής και κάνει κάθε αγαθοεργία, στοχαζόμενος ποιον φοβερό Βασιλέα θα λάβει μέσα του. Αυτό συμβαίνει ακόμα περισσότερο, όταν συλλογιστεί ότι σύμφωνα με την προετοιμασία που θα κάνει, θα λάβει και την ανάλογη χάρη από τη θεία Κοινωνία. Όσο συχνότερα προετοιμάζεται κάποιος, είναι φανερό ότι λαμβάνει και περισσότερη ωφέλεια.

Την ώρα που ο χριστιανός κοινωνεί, ποιος μπορεί να κατανοήσει τις δωρεές και τα χαρίσματα που λαμβάνει από τη θεία Μετάληψη; Ή πώς η ασθενής γλώσσα μας μπορεί να τα απαριθμήσει ένα προς ένα; Γι' αυτό, ας φέρουμε πάλι τους θείους και ιερούς διδασκάλους της Εκκλησίας μας, για να μας τα πουν ένα προς ένα με τα εύγλωττα και θεόπνευστα στόματά τους.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέει ότι «όταν καλώς και αξίως μεταλαμβάνουν το ιερό και πανάγιο Σώμα

του Κυρίου μας, αυτό γίνεται όπλο για όσους πολεμούνται και επαναστροφή για όσους έχουν απομακρυνθεί από το Θεό. Ενδυναμώνει τους ασθενείς, ευφραίνει τους υγιείς, θεραπεύει τις ασθένειες, διαφυλάσσει την υγεία. Με τη θεία Μετάληψη, διορθωνόμαστε ευκολότερα και γινόμαστε περισσότερο μακρόθυμοι και υπομονετικοί και στους πόνους και στις θλίψεις. Μας καθιστά περισσότερο θερμούς στην αγάπη, λεπτούς στη γνώση, πρόθυμους στην υπακοή, οξείς και γρήγορους στην ενέργεια των χαρισμάτων. Σε όσους δεν μεταλαμβάνουν συχνά συμβαίνουν τα αντίθετα», αφού δεν είναι σφραγισμένοι με το τίμιο Αίμα του Κυρίου μας, όπως λέει και ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος· «σφάζεται τότε το Πρόβατο και με το τίμιο Αίμα Του σφραγίζονται η πράξη και η θεωρία, δηλαδή η έξη και η ενέργεια, οι παραστάδες των δικών μου θυρών, των κινήσεων του νοός.»

Ο όσιος Εφραίμ ο Σύρος γράφει· «ας εντρυφήσουμε, αδελφοί μου, στην ησυχία, στη νηστεία, στην προσευχή, στα δάκρυα, στην Εκκλησία, στο εργόχειρο, στη συνομιλία με τους άγιους Πατέρες, στην υπακοή της αλήθειας, στην ακρόαση των θείων Γραφών, για να μη γίνει η διάνοιά μας χέρσα και φυτρώσουν τα αγκάθια των πονηρών λογισμών. Ας κάνουμε κυρίως τους εαυτούς μας άξιους για την Κοινωνία των θείων και αχράντων Μυστηρίων. Έτσι η ψυχή μας θα καθαριστεί από λογισμούς απιστίας και ακαθαρσίας και θα κατοικήσει μέσα μας ο Κύριος, ο οποίος θα μας λυτρώσει και από τον πονηρό διάβολο».

Ο θείος Κύριλλος ο Αλεξανδρείας λέει ότι με τη θεία Μετάληψη οι νοητοί κλέφτες, οι δαίμονες, δε βρίσκουν την ψυχή μας άδεια, ώστε να μπουν σ' αυτή μέσω των αισθήσεων· «Πρέπει να εννοήσεις σαν θύρα της οικίας τις αισθήσεις. Μέσω αυτών εισέρχονται στην καρδιά οι εικόνες όλων των πραγμάτων και χύνεται σ' αυτήν το άμετρο πλήθος των επιθυμιών. Ο προφήτης Ιωήλ ονομάζει αυτές τις αισθήσεις παράθυρα, λέγοντας ότι από αυτά θα μπουν κλέφτες, επειδή δεν ήταν χτισμένα με το τίμιο Αίμα του Χριστού. Σε άλλο σημείο πάλι ο προφήτης λέει ότι ο νόμος προστάζει τους Εβραίους, αφού σφάζουν ένα πρόβατο, να χρίσουν τις παραστάδες των θυρών, τα ανώφλια και τα κατώφλια τους με το αίμα του. Με αυτά φανερώνεται ότι με το

τίμιο Αίμα του Χριστού διαφυλάσσουμε το γήινο σκήνος μας, το σώμα μας δηλαδή, και αποδιώχνουμε την παλιά νέκρωση της παρακοής με την απόλαυση της ζωοποιού θείας Κοινωνίας. Επιπλέον, με το χρίσμα του Αίματος του Χριστού, απομακρύνουμε από κοντά μας και τον εξολοθρευτή».

Ο ίδιος ο άγιος Κύριλλος λέει σε άλλο σημείο, πως με τη θεία Κοινωνία καθαριζόμαστε από κάθε ψυχική ακαθαρσία και λαμβάνουμε προθυμία και ζέση για τις αρετές: «το τίμιον Αίμα του Χριστού όχι μόνο μας ελευθερώνει από κάθε φθορά, αλλά μας καθαρίζει και από κάθε ακαθαρσία που κρύβεται μέσα στην ψυχή μας. Δεν μας αφήνει να ψυχρανθούμε από την αμέλεια, αλλά μας κάνει ζέοντες και θερμούς στο Άγιο Πνεύμα».

Ο άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης περιγράφει θαυμάσια την ωφέλεια που απολαμβάνει κάποιος από τη συχνή θεία Κοινωνία· «τα δάκρυα και η κατάνυξη έχουν μεγάλη δύναμη. Πέρα απ' όλα μαζί, η αγία Κοινωνία έχει μεγάλη δύναμη και ωφέλεια και απ' ότι βλέπω είσθε πολύ αμελείς σ' αυτό το ζήτημα. Δεν προσέρχεστε στη θεία Μετάληψη. Απορώ και εξίσταμαι, γιατί σας βλέπω να κοινωνείτε μόνο την Κυριακή ενώ δε μεταλαμβάνετε αν τελείται Λειτουργία κάποια άλλη μέρα. Όταν ήμασταν στο μοναστήρι, ο καθένας είχε την άδεια να κοινωνεί καθημερινά, αν το ήθελε. Τώρα, γίνεται σπανιότερα η θεία Λειτουργία. Και πάλι όμως, δε μεταλαμβάνετε.»

Αυτό δε σας τα λέω, για να κοινωνείτε απλά και όπως έτυχε, χωρίς προετοιμασία (ο Απόστολος γράφει να δοκιμάζει κανείς τη συνείδησή του και έτσι να τρέφεται από τον άγιο Άρτο και να πίνει από το θείο Ποτήριο. Όποιος μεταλαμβάνει ανάξια θα κατακριθεί, επειδή δε διακρίνει καλά, ώστε να ευλαβείται το άγιο Σώμα και Αίμα του Κυρίου). Δε σας τα λέω λοιπόν γι' αυτό. Μη γένοιτο. Σας λέω να κοινωνούμε συχνά, να καθαρίζουμε όσο μπορούμε τους εαυτούς μας με την επιθυμία και την αγάπη μας για τη θεία κοινωνία, και έτσι καθαροί να μεταλαμβάνουμε.

Σας μιλώ κατ' αυτόν τον τρόπο, επειδή ο άγιος Άρτος που κατέβηκε από τους ουρανούς, δηλαδή ο Χριστός, χαρίζει τη ζωή σ' εκείνους που Τον μεταλαμβάνουν. Όποιος τραφεί από αυτόν τον Άρτο, θα ζήσει αιώνια.

Εξάλλου, ο Κύριος λέει πως ο άρτος που θα σας δώσω είναι η Σάρκα μου και θα την προσφέρω για την ζωοποίηση όλου του κόσμου. Σε άλλο σημείο λέει πάλι ότι όποιος τρώει τη Σάρκα μου και πίνει το Αίμα μου θα μείνει μαζί μου και εγώ θα μείνω μαζί του.

Βλέπεις το ανερμήνευτο χάρισμα; Όχι μόνο πέθανε για μας, αλλά προσέφερε ακόμη και τον Εαυτό του στην αγία Τράπεζα για να Τον κοινωνούμε. Τι άλλο μας φανερώνει περισσότερο την πολλή αγάπη Του για μας; Τι άλλο είναι πιο πολύ ωφέλιμο για την ψυχή, απ' το να Τον κοινωνεί κάποιος;

Πρέπει να σκεφτούμε και το εξής, ότι κανένας δε μένει χωρίς να έχει φάει από την τράπεζα των κοινών φαγητών και ποτών. Αν τυχόν δε φάει, πικραίνεται πολύ και του κακοφαίνεται. Αν στερηθούμε και δε μεταλάβουμε από την πνευματική Τράπεζα του Άρτου της ζωής και του Ποτηριού της αθανασίας, αυτό το θεωρούμε σαν κάτι αδιάφορο και ασήμαντο; Αυτός ο λογισμός δεν είναι παράλογος και ανόητος; Αν έχουμε σκεφτεί κατ' αυτόν τον τρόπο έως τώρα, από δω και στο εξής, παιδιά μου, σας παρακαλώ να φυλάσσουμε καλά τους εαυτούς μας. Γνωρίζοντας πόση δύναμη και χάρη έχει η θεία Κοινωνία, ας καθαρίζουμε τους εαυτούς μας όσο το δυνατόν περισσότερο και ας μεταλαμβάνουμε συχνά.

Αν ασχολούμαστε με το εργόχειρό μας, να το αφήνουμε μόλις ακούσουμε κάπου το σήμαντρο και να πηγαίνουμε να κοινωνήσουμε με πολλή προθυμία. Η συχνή αυτή θεία Μετάληψη σίγουρα θα μας βοηθήσει, γιατί με την προετοιμασία που κάνουμε φυλάσσουμε καθαρούς τους εαυτούς μας.

Αν αντιθέτως δεν κοινωνούμε συχνά, είναι αδύνατον να μην υποδουλωθούμε στα πάθη. Η συχνή θεία Κοινωνία θα γίνει καλή συντροφιά για μας, για την αιώνια ζωή.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μετάληψης των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

Λόγος Πνευματικός

Γρηγόρης Τζιβελέκης, Θεολόγος

Ο Ευαγγελισμός ως προϋπόθεση του Σταυρού

Αρχικά ας πάρουμε τα πράγματα ιστορικά:

Η εορτή της Σταυροπροσκυνησεως εισήχθη από τους Πατέρες της Εκκλησίας στο μέσο της Μ. Σαρακοστής, ώστε ο Σταυρός του Κυρίου να στέκεται στο μέσο του Ι. Ναού.

Α. Ως λάβαρο! Έτσι ώστε αν κουραστήκαμε, αν βαρεθήκαμε, αν λιγάκι χαλαρώσαμε, να δούμε τον Σταυρό του Χριστού όπου Εκείνος πρώτα σταυρώθηκε για εμάς και να εμπνευστούμε, να θυμηθούμε για ποιο λόγο μπήκαμε στο στάδιο των αρετών, και να επαναπροσδιορίσουμε τη νηστεία μας και τον όλο μας πνευματικό αγώνα.

Β. Ως Σύμβολο ευλογίας! Ως πηγή ιαμάτων. Όσους κουραστήκαμε, όσους αδιαθετήσαμε, αισθανθήκαμε μια αδυναμία μέσα στη νηστεία, ο Σταυρός του Χριστού να είναι εδώ να μας γιατρέψει, να μας δυναμώσει ψυχή τε και σώματι.

Επομένως, η Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως μάς υπενθυμίζει και στερεώνει τον πνευματικό μας αγώνα. Διότι δεν νοείται χριστιανός δίχως πνευματικό αγώνα.

Ιστορική πορεία: Ευαγγελισμός-Γέννηση-Σταύρωση-Ανάσταση-Ανάληψη

2. Ευαγγελισμός α. Μυστήριο (θα το αναλύσουμε παρακάτω)
β. Γεγονός, δηλαδή έγινε. Γιατί λέγεται Ευαγγελισμός; Διότι είναι η Ευαγγελία, το χαρμόσυνο μήνυμα ! Είναι το πρώτο μήνυμα ότι έρχεται ο Μεσσίας, ότι είναι εδώ ο Θεός, πως δε μας ξέχασε. Έρχεται για να μας σώσει. Να μας βγάλει όσους θέλουμε από την περιπέτεια που οι ίδιοι μπήκαμε. Και πώς θα μας σώσει; Μα με τον Σταυρό!

Ευαγγελισμός ως Μυστήριο.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου ανοίγει ιστορικά τον δρόμο προς τη Σταύρωση. Διότι ο Θεός ήρθε για να Σταυρωθεί!

Ο Ευαγγελισμός είναι και το δικό μας ΝΑΙ. «Ίδου η δούλη Κυρίου,

γένειτό μοι κατά το ρήμα σου». Αυτή είναι η αρχή της αποδοχής, της προσκλήσεως και προκλήσεως του Χριστού να σηκώσουμε τον Σταυρό: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του κι ας με ακολουθεί. Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει, όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας του ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει». Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με ένα αυτεξούσιο Ναι, δηλαδή με ένα Ναι, με ελεύθερη βούληση, που οδηγεί τον άνθρωπο από την απιστία στην πίστη, από την απραξία στην πράξη, από τη φυγή των πρωτοπλάστων στην είσοδο της Βασιλείας των Ουρανών, από τον θάνατο στη ζωή, που είναι ο ίδιος ο Χριστός!

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός για να γίνει άνθρωπος και να σώσει τον κόσμο, χρειαζόταν να πάρει την ανθρώπινη φύση μέσα από έναν άνθρωπο. Δε μεταμορφώθηκε, αλλά η Παναγία μας ήταν Εκείνη που του δάνεισε την ανθρώπινη φύση. Δε την πήρε όμως με το ζόρι, αλλά με ελευθερία. Είναι το Ναι της μητέρας μας, όπως προείπαμε, και για αυτό την τιμούμε στους χαιρετισμούς, γιατί με αυτό το Ναι αντιπροσωπεύει όλο το ανθρώπινο γένος. Είναι με λίγα λόγια το Ναι του καθενός μας. Έτσι λοιπόν ο Χριστός ουσιαστικά και υποστατικά ένωσε τη Θεϊκή με την ανθρώπινη φύση και δια του Σταυρού επήλθε η Ανάσταση. Επομένως ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. 2 φύσεις 1 υπόσταση.

Ο Σωτήρας του Κόσμου ήρθε για να Σταυρωθεί! Θα το λέμε και θα το ξαναλέμε. Αυτός είναι ο σκοπός του Ευαγγελισμού. Δεν έγινε άνθρωπος για να ζήσει μια απλή ζωή. Να παντρευτεί, να κάνει οικογένεια, να ευτυχίσει κατά την ανθρώπινη λογική και να πεθάνει στα βαθιά γεράματα. Αλλά ήρθε με τον ουράνιο σκοπό να Σταυρωθεί, ώστε να Αναστηθεί και να παρασύρει όλο το ανθρώπινο γένος στον αρχέγονο σκοπό, στο καθ' ομοίωσιν. Δηλαδή να μοιάσουμε στον Θεό. Να γίνουμε κατά χάριν Θεού, μικροί θεοί. Με λίγα λόγια, η Σταύρωση και η Ανάσταση είναι το format που δίνει νέα δεδομένα στην ανθρώπινη φύση. Το ότι δεν ήρθε ο Κύριος στη γη για να ζήσει σαν απλώς άνθρωπος, το μαρτυρεί η Σταύρωση, η Ανάσταση, αλλά και το ότι δε πρόκοψε ποτέ ως άνθρωπος. Δε παντρεύτηκε, δεν απέκτησε παιδιά κ στα 30 παράτησε την οικογενειακή επιχείρηση (ξυλουργός), για να κηρύξει το μήνυμα Του, το μήνυμα του Ευαγγελίου.

Επομένως, δεν μπορούμε να χωρίσουμε αυτά τα δύο γεγονότα,

τον Ευαγγελισμό και τη Σταύρωση, γιατί: α) Ο Κύριος ήρθε για να Σταυρωθεί β) Η ζωή του χριστιανού είναι ένα συνεχόμενο Ναι που Σταυρώνει τα πάθη για να ομορφύνει προς τον Νυμφίο Χριστό. Για να μπορέσει να έχει καθαρά τα πνευματικά του κριτήρια και να λέει καθημερινά «Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου»

Επομένως, Ναι! χρειάζεται να Σταυρωθούμε, γιατί είναι στάδιο ωρίμανσης. Ο δρόμος του Σταυρού είναι η ωρίμανση, που τα λόγια θα γίνουν πράξεις. Ψήνεσαι στη ζωή, γυμνάζεσαι. Όταν ωριμάζεις, ό,τι πεις θα το λες με πίστη χωρίς να σε πιέσει κανείς. Και τότε αγωνίζεσαι με όλες σου τις δυνάμεις. Σταυρώνεσαι όχι με κακομοιριά αλλά με λεβεντιά. Με το να θες να πολεμήσεις τα πάθη σου. Με όπλα τη νηστεία και την προσευχή. Τότε η καρδιά ζεσταίνεται, τότε πολεμάται η ραθυμία, η σκληροκαρδία, τότε η καρδιά δέχεται την Θεία Χάρη που φέρνει τη μακαριότητα του Θεού.

Αυτοκακοχούμαστε οι Χριστιανοί. Δεν είναι μιζέρια, δεν είναι λύπη. Είναι δαιμονικά αυτά. Αλλά βάζουμε με τον πνευματικό μας με ελεύθερη βούληση τον αγώνα για να μπορέσουμε να προκόψουμε πνευματικά, για να γίνουμε μέτοχοι της αιώνιας Αναστάσεως του Χριστού, για να είμαστε για πάντα στην αγκαλιά Του, μακριά από κάθε πόνο, από κάθε σκοτάδι.

«Ο Κύριος προνοεί για μένα και ποτέ δε θα μου λείψει τίποτα. Με έφερε να κατοικήσω σε τόπους εύφορους και χλοερούς. Με διατρέφει κοντά σε δροσερές πηγές που με αναπαύουν. Με επανέφερε στη ζωή. Με οδήγησε στον δρόμο της αρετής και της δικαιοσύνης, από τη μεγάλη Του αγάπη για την οποία δοξάζεται το όνομα Του. Εάν ποτέ, Κύριε, πορευθώ μέσα από σκοτεινούς τόπους στους οποίους κυριαρχεί ο θάνατος, ούτε και τότε θα φοβηθώ τίποτα, γιατί θα είσαι Εσύ μαζί μου. Η δύναμη της πίστεώς μου σ' Εσένα, που τη χρησιμοποιώ σαν στήριγμα και οδηγό, με παρηγορεί στις δύσκολες περιστάσεις. Ετοίμασες πλούσιο τραπέζι για μένα, ακριβώς μπροστά στα μάτια των εχθρών μου. Άλειψες το κεφάλι μου με αγιασμένο λάδι και μου πρόσφερες ποτήρι με μεθυστικό άριστο κρασί. Και το έλεος σου θα με συνοδεύει σ' όλη μου τη ζωή, έως ότου αξιωθώ να κατοικώ αιώνια στον οίκο του Κυρίου.» Ψαλμός 22

Πηγή: <https://www.pemptousia.gr/2014/03/o-evangelismos-os-proipothesi-tou-staf/>

«Δεν τα καταφέρνω»

«Δεν τα καταφέρνω. Πάω κάθε φορά στην εξομολόγηση και λέω τα ίδια πράγματα.» Συνηθισμένη διαπίστωση.

Αλλά μήπως ο Θεός αναμένει να τα καταφέρουμε; Άσε που ευτυχώς που λέμε κάθε φορά τα ίδια. Σκεφτήκατε να προσθέταμε στον κατάλογο των αμαρτιών μας και κάτι εντελώς καινούριο, που τελευταίως αρχίσαμε να υποφέρουμε από αυτό; Αυτό δε θα ήταν χειρότερο; Σαν να μην έφταναν αυτά που ήδη είχαμε. Εκτός κι αν ο Θεός αυτή τη φορά μάς φώτισε να δούμε στην ψυχή μας κάτι που υπήρχε, αλλά δε βλέπαμε προηγουμένως. Αυτό μόνο ευχάριστο θα ήταν, διότι η καλύτερη αυτογνωσία μάς φέρνει πιο κοντά στην αληθινή μετάνοια.

Επαναλαμβάνω όμως: μήπως ο Θεός αναμένει να τα καταφέρουμε; Τι αναμένει ο Θεός από εμάς; Το ακόλουθο απόσπασμα από την ευχή του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, που διαβάζουμε πριν να κοινωνήσουμε, θα μας φωτίσει: «Δεν είμαι ικανός, Δέσποτα Κύριε, για να έλθεις και να κατοικήσεις κάτω από τη στέγη της ψυχής μου. Αλλά επειδή Εσύ, ως Φιλάνθρωπος, θέλεις να κατοικήσεις μέσα μου, γι' αυτό κι εγώ με θάρρος προσέρχομαι. Με προσκαλείς να ανοίξω διάπλατα τις πύλες (της ψυχής μου), που Εσύ μόνος δημιούργησες και εισέρχεσαι με πολλή αγάπη, όπως αρμόζει στη θεία Σου φύση. Εισέρχεσαι και φωτίζεις τη σκοτισμένη μου σκέψη. Πιστεύω ότι και τώρα θα το κάνεις. Γιατί ούτε την πόρνη, που σε πλησίασε με δάκρυα, απέφυγες, ούτε απομάκρυνες από κοντά σου τον μετανοημένο τελώνη, ούτε τον ληστή, όταν Σου ζήτησε να τον θυμηθείς στη βασιλεία Σου, τον έδιωξες, ούτε τον διώκτη Παύλο τον εγκατέλειψες, όταν μετανόησε. Αντίθετα, όλους όσοι Σε πλησίασαν με ειλικρινή μετάνοια τους τοποθέτησες στην ομάδα των φίλων Σου, Εσύ, που είσαι ο μόνος ευλογημένος, τώρα και στην απέραντη αιωνιότητα.»

Τι αναμένει, λοιπόν, ο Θεός από εμάς; Ο Θεός αναμένει από εμάς να πιστέψουμε ότι μας αγαπά πολύ, αφού αυτή είναι η φύση Του. Επιπλέον, μας θέλει να Τον θέλουμε στην ψυχή μας. Μπαίνοντας ο Θεός στην ψυχή μας, θα φωτίζεται η σκέψη μας. Μας θέλει να βλέπουμε την αμαρτωλότητά μας, να μετανοούμε γι' αυτήν και να ποθούμε να είμαστε στην ομάδα των φίλων Του. Δεν αναμένει ο Θεός από εμάς να νικήσουμε τις αμαρτίες μας. Άλλωστε αυτό μόνο Εκείνος μπορεί να το κάνει, όπως νίκησε τον ίδιο τον θάνατο. Ο Θεός αναμένει να μετανοούμε για τις αμαρτίες μας και να Τον θέλουμε μέσα μας.

Κι αν δεν έχουμε μετάνοια; Ας το ομολογούμε και ας το ζητούμε από τον Μόνο που μπορεί σε όλα να μας ελεεί: «Γι' αυτό και οι άγιοί μας τόσο έντονα ζητούσαν από τον Θεό: Δώρησάι μοι μετάνοιαν ολόκληρον. Γιατί αυτή η αληθινή μετάνοια είναι ο ασφαλής δρόμος που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού»

(από το βιβλίο «Επιστροφή» του αρχιμ. Νεκτάριου Αντωνόπουλου, εκδόσεις Ακρίτας).

ΔΧ

Η υπερβολική λύπη κρύβει μέσα της υπερηφάνεια. Γι' αυτό είναι βλαβερή και επικίνδυνη, και πολλές φορές παροξύνεται από το διάβολο, για ν' ανακόψει την πορεία του αγωνιστή.

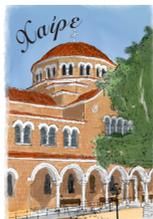
Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 4:00 - 5:00 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 4:00 - 6:00 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Κάθε Παρασκευή (5:00 - 5:45μ.μ.) προ του Μικρού Αποδείπνου και της ακολουθίας των Χαιρετισμών, θα τελείται μνημόσυνο των τεθνεώτων.
4. Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή τελούνται οι ακολουθίες του Όρθρου και της Προηγιασμένης Θείας Λειτουργίας όπως αναφέρονται στο πιο πάνω πρόγραμμα.
5. Στις 25 Μαρτίου γίνεται κατάλυση φαριού.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 27 ● Μάρτιος 2026
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiashev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*